

BOGDNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 22.

V četrtek 29. vel. travna.

1851.

Sedanji rod bo s težko butaro v večnost šel!

Kdor s preudarkam moli: Oče naš! spozna Boga vsih ljudi očeta, in vse ljudi za svoje brate. V teh besedah ste obsezeni dve nar. viksi zapovedi kersanstva: Ljubi Boga cez vse, — Ljubi bližnjiga kakor sebe. Kdor tudi le eniga samiga človeka sovraži, se tolikrat zlaže, kolikor-krat reče: Oče naš! Ravno sedanji rod si je v ti reči težko zadolženje nakopal, ker je dva velika greha storil. Ljubezin je namreč oskrupil in pokoršino zgubil; za to bo sedanji svet s težko butaro v večnost šel! Med viksimi stanovi gospoduje namesti kersanske ljubezni nekošna posvetna perljudnost in miserbastna dvorljivost; pri učnih jo je nerodna narodnost zamorila, v nižjih stanovih so ji zadeve gosposkinih davkov in njihovih odkupil skorej smertno rano zavdale; prava kersanska ljubezin se je v resnici ohladila! Nepokoršina do vikših je per kmetu na nekterih krajih tako visoko stopinjo dosegla, de se zdaj celo cesarskim služabnikom brani odkupilo za gruntne gosposke odrajtovati, in se s tem naravnost zoper cesarske naredbe punta. Vsi v en rog trobijo, de nič, nič ne gre; in ker se k plačilu po pravici s soldatam silijo, se godě sumi, kletvinja, šuntanja in laži, de je strah in groza! Slepota je tolika, da jih je veliko perpravljnih tudi nar. hujsimu se rajši podvreči, kakor odkupnino odrajtovati. Dušo in telo, vse človek pozabi, za Boga ne mara, kadar ga samoglavna strast in neukrotena jeza obsede. Ob času Noeta jih je bilo le malo pravičnih; sedanje čase jih je tudi le malo, na kterih bi težka butara sedajnega časa ne slo-nela. Ta rod je storil pohujšanje, katero bo v tretji in četrti rod seglo, kar je razperl brata z bratom; on je storil pohujšanje, kteriga ne bodo stoletja izmille, ker je vsejal ljuliko nezaupnosti v serca ove do njih pastirjev, v serca vernih do njih duhovnov. Kmetje skorej vse skozi govore, de gruntni gosposki nič ne gre, de je vse to goljufija, za katero cesar se ne vé, se branijo gosposki zastanke in obresti odrajtovati, in kdor koli jim nasprot govori, pravijo, de je od grofov podkupljen. Ču-

dijo se in tarnajo, kako „de vse le z grofi derži“, se celo duhovni, kteri bi se vender mogli za ljudstvo potegniti; tega pa ti zaslepljeni ne pomislijo, de, ko bi duhovni kmetam prav dali in z njimi potegnili, bi se oni zoper resnico in pravico prepregšili, in bi bili puntarji, kakor so ti, ki se zoperstavijo; — in kakor je zdej, ne le puntarji zoper očitni mir in gruntno gosposko, ampak zoper samiga cesarja, kteriga služabniki zdaj gosposkino reč v rokah imajo. Oni ne pomislijo, de ne le duhoven, ampak tudi kmet mora perpravljen biti, rajši umreti, kakor komu krivico storiti, ali pa ga le k krivici dražiti. Ti ljudje bi radi cesarja persilili, de bi postavo dal, ktera bi vse stare pravice brez odškodnine ali povračila razderla, de bi tedaj cesar rop storil, kteriga oni sami ne morejo dopernesti, in ne pomislijo, de je tudi cesar kristjan, kteri bo mogel per Bogu za vse svoje dane postave odgovor dati. Ker jim tedaj duhoven v teh rečeh ne more in ne sme prav dati, ga černijo, de z grofi derži, kakor de bi za kmeta nič ne maral, in pravijo de zdaj „celo nikomur ni nič verjeti.“ To zamerzo zaslepljeno ljudstvo zaséva v svoje otroke, in pohujšanje in nezaupnost bo slo od redü do rodu. Se cez dolgo let bodo starci otrokam laznjivo pravili rekoč: V tacih časih smo bili, de so mogli naši očetje gosposki po goljufii odrajtovati, in vsi, tudi duhovni so z njimi deržali;“ tako se bo nezaupnost v otrocih naprej vkoreninovala, ktero je sedanji rod zasejal; za to bo sedanji rod s težko butaro v večnost šel! — Zdej se že tudi umiši pertožijo, zakaj de se ne more pravica od vikših dobiti, de bi sli na Dunaj cesarja prasat, če res kej grofam gre, ali ne? Naj bi tedaj res spustili nekaj kmetov pred cesarja in pa ravno tistih, ktere bi kmetje zvolili, ki imajo do njih zaupanje. Ti naj bi iz ust samiga cesarja slišali, de je cesarja volja, de odrajtajo, in naj bi poverh se pisano spricevanje iz cesarjevih rok dobili, s kterim bi se pri svojih rojakih opravičili, de so res pri cesarju bili, in de je to volja njih Veličanstva, potlej bi pa mir bil, in vsi bi radi plačali. Tako govore kmetje, in to bi bilo pametno; po ti edini poti se zamore z lepo mir napraviti, drugači ne; zakaj go-

sposki kmet ne verjame nič, in nikomur ne, kakor on sam pravi, le na cesarja se zane, ako bi od njega samiga slišal. On se štuli, de verjame, ko mu kak gospod kej dopoveduje, ker si ravno ne derzne mu zopervati, ne verjame mu pa vendar v resnici ne. Tako je pri bolj priprostih; kar je pa bolj prebrisanih, je težko verjeti, de bi resnice ne spoznali; oni se le hlinijo, de to ni cesarjeva volja, za to, de bi imeli izgovor za svoje uporne in sovražne namene: oni blezo vedama greše, prepir sejejo, kersansko ljubezin razdirajo in ljubi mir svojimu bratu iz serca ropajo: za to bo sedanji rod s težko butaro v večnost šel. —r—

Iz Notranjskiga 24. vel. travna.

Mesto norosti.

(Po nemškim.)

Ljubi prijatli! naj vam povem povestico od nekiga mesta, kjer so vecidel, ali skoraj vsi prebivavci norci bili. Moder clovek, ki nam je to povestico zročil, je bil tje sel, prebivavec, ako bi bilo mogoče, ozdravit in k pameti pripeljat. Ko je bil se precej pota od mesta, mu prisope clovek, ves moker in prašnjat, naproti.

Dobra je ta, si misli modri, mestnjani so mi tega naproti poslali, de bi se v mesto podvizal, in jih ozdravil. Tako si je mislil, ter vpraša srečaniga: „No prijatelj! zakaj tako hitro, kam je vaša pot?“ „Mestni poslanec sim, tode pozabil sim, zakaj in kam imam iti; verniti se moram tedej in poprašati, kam so me tako hitro poslali.“ — Ta je bil prvi, ki ga je zagledal, tistiga mesta, in po tem soditi, je mogel tudi zaumen velikanskiga dela zadobiti, kteriga se poprijeti je sklenil. — Res je smešna in čudna, de mestni poslanec tako hitro dirja, in se na potu se le spomni, de ne ve kam, in po kaj ima iti; — ali se veci bedak je clovek, kteri je ze precej dolgo pot svojiga življenja prekoračil, in se nikdar ni spomnil, kam in po kaj ima iti. — Ljubi kristjan! naj ti bo ta mestni poslanec v zgled, ne de bi ga posnemal, ampak de bi drugaci storil. Vprašaj se vsako jutro na popotvanji svojiga življenja: Zakaj sim na svetu? Bogu služiti, in zveličan biti. Kam grem? proti večnosti. Ne pozabi tega, ljubi prijatelj, sicer boš zašel, „ker pot je vozka in vrata so tesne v življenje.“ (Mat. 7, 14.) Zapomni si!

Sel je zdej modri spet svojo pot v mesto, pa kaj je vidil? — Ne deleč od mesta prijaha na iskrenim konji mladeneč, ki ima veliko culo na herbtu opertjeno. „Zakaj pa ne denes cule na konja, in rajsi ti tezavo nosis?“ ga opomni modri. „To bi bilo,“ mu odgovori prismođe, „ali potlej bi utegnulo konju preveč biti; rajsi tedej, desiravno težko, sam nosim.“ — Gotovo se bo vsak smejal, tak odgovor zaslišati, pa ni ravno smešno, ker taki odgovori so vsakdanji. Le pomislite, koliko jih je temu enacih bedakov, kteri svojo duso s toliko tezo pregreh in hudobij obložē, samo de je njih milimu konjičku — telesu — polajnsano; kakor de ne bi tudi telo terpeti moglo, ako bo dusa terpela. Razujzdanosti in divjosti telesa nočejo s postam, z odterganjem, zatajenjem krotiti, in so potem sami krivi, ako se razberzdani konjiček s konjikam vred v prepad, v peklenški brezni zažene. Namesti, svoje spačeno in razvajeno truplice krotiti, rajsi blagor duse zanemarijo. De bi se dovoljenih veselie kterikrat zderžali, in v zatajenji sebe samiga vadili,

še ni govoriti; rajsi se brez pomislika poželenju predajo, in svojo dušo s težko butaro hudobij oblagajo. Ali vprašam vas, ljubi moji! ne bo mar truplo nič terpelo, ako breme pregreh dušo v pekel stlači? — Ne dajte se slepiti, in pomislite, de je boljši za vas, ako svojimu konjičku butarico naložite, in ga berzdate, de ne bo tako svojevoljno razsajal, in vas v večno pogubljenje spravil. —

Ko se modri ze mestu bliža, vidi neke mladence v kočii čez kraj in razor navprek dirjati, de se kočija zdej na desno zdej na levo prekučne. Pa glej čuda! ko te strašila k modrimu pridirjajo, zagleda, de imajo čisto slepiga kočijaža. „Za božjo voljo!“ jim reče, ali ste ob pamet, de slepca za kočijaža postavite? Glejte, v kakšno nevarnost življenje zgubiti se vi podaste!“ „Nič ne de,“ odgovorijo krohotaje se bedaki, „če si ravno kteri roko ali nogo zvine, ali tudi celó zlomi, sej imamo v mestu zvedeniga vrača, nas bo že ozdravil; mi se pa toliko bolj počutimo, če nas tudi slep kočijaž tako dobro vozi.“ — Tacih budalov se na svetu kaj dosti dobi; to so tisti namreč, kteri pamet od vodstva odveržejo, in slepo poželenje za kočijaža zvolijo. To pelje cloveka križem svet navprek, dirja čez grabne zapeljivosti, čez kamnje pohujšanja, in prekučne cloveka tolikokrat zdaj v to, zdaj v to mlako pregreh in hudobij. Če ga kdo njegovih dušnih ran, ki jih je pri tej divji vožnji zadobil, ali še zadobiti utegne, opomni: se zgovarja s tem, de ima prav umetniga in zvedeniga zdravnika, ki mu jih bo že brez velike škode zacelil. — Pa povej mi, ljubi moj! ali si zagotovljen, de se ne boš drugaci poškodoval, kakor ravno nogo ali roko si spahnil? Kaj pa, ko bi si glavo razbil? Kaj ne, za to je še mazila? — Kaj, ko bi si, ne le roke ali noge, tudi vrat ulomil? — Glej, tukej ne pomaga noben zdravnik, za to ni zdravila, ne mazila. In koliko se jih je že temu slepemu poželenju voziti dalo, ktere je bedaški slepec prekučnil, de so mertvi obležali! Ali se ne more tebi ravno taka zgoditi? Pa pustim tudi veljati, de se tebi morebiti ne bo zgodilo, de bi si vrat ulomil, ali prec na mestu mertev ostal, in de še lahko po zdravniku pošlješ, tode pomisli, če se ti tako dvakrat, trikrat, stirkokrat prekučneš, bo tvoja revna duša že tako ranjena, tako pobita, oslabiljena in oskrunjena, de bo le težko kaj upanja, kdej več ozdraviti jo, in razun tega potrebuje zdravljenje časa, kteriga pa ti morebiti ne boš imel, ker se boš mogel, poprej kot misliš, iz te dežele ločiti, in unkraj groba popotvati. —

Zdej pride modri pred mesto, kjer so visli postavljene bile, in majhina deklica je strašniga velikana na tanki niti k smerti peljala. „Kje je tvoja pamet, velikan,“ ga nagovori modri, „de se daš slabotni deklici v smert peljati! Pretergaj nit, ktera te veže, in vzivaj prostosti!“ „Oh!“ zdihe velikan, in govornika milo pogleda, „jez ne morem niti pretergati, in se moram dati tej deklici v smert peljati.“ — Kako neumen je ta velikan, ki misli, de mu je nemogoče iz rok slabostne deklice se izvesti, in si tako življenje prihraniti! Res je ta misel budalasta, tode se veliko bolj budalasta, veliko bolj abotna je misel, de se clovek slabim navadam mora v pogubljenje peljati dati; de ne more nikaor in po nobeni ceni slabe niti navade raztergati in poželjivosti zoperstati! — Kakšen bedak si ti pijanec! ki vidiš in spoznaš, de te tvoja pijanost casno in večno nesrečniga stori, in meniš nemogoče mi je pijančevanja se odvaditi! Kako napena je ta

misel, bo sledeča povest spricala: Neki pijanec je bil hudo zbolel, in ko se je bil nekoliko spet okrevaj, mu je zdravnik njegovo navadno pijačo — žganje — ojstro prepovedal, ako hoče zdrav ostati. „Vse drugo, samo tega ne; jez moram umreti, ako nimam vsako jutro kozarčka te vodke; to je polovica mojiga življa! Vse drugo, samo tega ne!“ — Tako se je pijanec zgovarjal, in poslednjič mu zdravnik vendar toliko dovoli: Naj bo, pravi on, pite je, pa denite en kamenček, katerih vam bom poslal, v kozarček, potem nalite žganja in ga utegnute piti, in morate vsak dan en kamenček k poprešnjim pridjati in samo tisto piti. Vsak bo že tukej razsodil, de so kamenčki od dne do dne več prostora povzeli, in žganja je če dalje menj v kozarček šlo, poslednjič je poln kamenčkov, de žganje celo nič prostora ni imelo, in takrat — to je bilo v kratkim času — se je bil pijanec žganja odvadil. — Kakor se je pri tem pijancu godilo, tako je tudi pri drugih slabih navadah; na prvi mahlej nobeno drevo ne pade; začni tedej slabe navade opuštati, in kmalo boš vidil, de zamoreš vse v tem, ki te krepča. —

Ko je modri skoz mestne vrata stopil, desiravno bi bil tudi poleg vrat lahko v mesto prišel, ker je bilo ozidje terdnjave poderto, dobi stražnika in ga pobara, čemu bi bile te velike vrata, ki vsak lahko zraven v mesto pride? „Nase mestno svetovavstvo je dalo ozidje podreti, ker njega popravila prevelike stroške vzrokujejo. Pri našim modrim svetovavstvu, pripoveduje stražnik dalje, je petdeset svetovavcov, pa vsi so že navajeni glas nar mlajšiga poslušati, desiravno bi jih več kot polovica zopervalo; tako je tudi, ni dolgo tega, nar mlajši svetovavcov opomnil, de naj bi se ozidje mesta poderlo zavolj stroškov, ktere popravilo znese, in tudi zato, de bo mesto lepši podoba zadobilo, kadar ne bo več s tem črnim ozidjem obdano, kteriga temota vsaciga strašno presune, in njegov predlog je bil, kakor vidite, poterjen.“ — Jez ne vem ravno, kje je tisto mesto, tudi ne poznam tistiga svetovavstva, ki je tako čudno ravnalo, tode poznam ljudi, kteri se v svoji glavi in v svojem sercu ravno tako posvetujejo, pa se bolj bedaške sklepe sklepajo. Stari kralj sveta je postavil svetovavce pamet, vest, modrost, pobožnost, ali Bogu bodi potoženo! njih glas malokterikrat obvelja. Na levici stoji nar mlajši svetovavcov (ne vem, od koga je izvoljen, od Boga ni,) sebičnost po imenu: ta vpije, kriči in razsaja tako dolgo de vse preprije, in poslednjič njen predlog obvelja.

Ta brez prenehanja vpije in kriči, de naj se ozidje, namreč božje zapovedi, duhovniga mesta, ktero je duša, podere, de bodo nemirni prebivavci ložej po bleskekih ravninah nečimernosti in posvetniga veselja letali. „Doli z zidovjem! proč z božjimi zapovedmi!“ vpije strastno sebičnost, „ker preveliki so stroški za popravila; človek si mora toliko odreči, tolikokrat se zatajiti, ako hoče to ozidje v dobrem stanu obderžati! Zakaj tedej toliko stroškov za prazne in nepotrebne reči.“ Proč z zidovjem, proč z zapovedmi, vpije sebičnost, njena obvelja, desiravno se starji svetovavci pamet, vest i. t. d. protivijo! — Oh človek! ako ti je tvoja sreča, tvoj blagor pri sercu, ne daj se prepiti sebičnosti! glej, kakor hitro bodeš to ozidje duše razdjati dovolil, boš sovražniku tudi od vsih strani v svoje serce vrata odperl: tvoja nar hujsi sovražnika, svet in satan, hosta v mesto priderla, in neusmiljeno morila. Pomisli, de se bodo potem lahko tatje in to-

lovaji v tvoje odperto serce vkradli, kteri ti bodo vse dobre lastnosti pobrali, pobožnost vničili, in te ob vse pripravili; in zraven utegnjejo se v shrambe tvojiga poželenja goreče baklje vreči, de boš v ognji svoje poželjivosti zgorel, in se končal! —

Pojdimo v mislih tudi v eno hišo tega prečudniga mesta, in pogledjmo, kaj se tam godi. Modri nam tako pripoveduje: Ko sim v neko hišo stopil, sim dobil hlapce in dekle prazniško oblečene za mizo pri sladkarijah in dragih jedilih sedeti: gospodar pa in gospodinja sta umazana in raztergana v kotičku suhe skorje kruha glodala. V starih časih je bila res pri nejevercih enaka navada, tode je le tri dni terpela, ko so gospodarji svojim sužnjim stregli, in jih z nar boljšimi jedmi gostili —; zdej pa pri kristjanih, te saturnalijske (tako so nejeverci imenovali te svoje praznike) leto na leto terpé! Telo, služabnik duše, se vsak dan, kolikor le mošnja dopusti, ali pa še čez, gosti, se pase na vsim, kar le poželi; duša pa strada hrane nebeske, božje besede, sv. zakramentov i. t. d. — „Človek ne živi samo od kruha, temuč od vsake besede, ki iz božjih ust pride, (Mat. 4, 4) — tako je rekel imenitni zdravnik, ki je cloveštvo večno živeti učil. Ta je učil: „To je moja jed, de spolnim voljo tistiga, ki me je poslal.“ (Jan. 4, 34). — Iz tega lahko presodiš, ljubi prijatelj! de ne smes svojiga telesa tako čislati, de bi mu vse, česar koli poželi, dovolil, svojo dušo pa zanemaril; skerbi tedej nar prej za dobro hrano gospodinje, in gotovo bo tudi posel preskerbljen. —

Poslušajmo modriga, kaj dalje od tega norškiga mesta pripoveduje. Ko me je neki gospod v hram peljal, tako govori modri, vidiva hlapca na tleh raztegnjeniga lezati, kteri je čep iz soda potegnul, nar boljši vino po hramu spustil, in se temu prizoru na vse gerlo smejal. Ko ga gospodar svari, de naj vendar tako nespameten ne bo, se še bolj začne krohotati, in se ne zmeni, čep zabiti in škodo odverniti. Kaj ne, dragi braveci! vi bi kaj tako nespametniga vendar nikoli storiti ne mogli? Pa ne sodite prenaglo, pojdite sami v svoj hram in pogledjte, ali se pri vašim hiševanji ravno kaj taciga ne godi. Morebiti je tudi pri vašim sodu čep izdert, de nar dražji vince, kakorsno za vsaciga samo enkrat rase, po kleti teče.

Glejte, Bog je dal pri rojstvu vsacimu cloveku sod nar dražjiga vina, kakor kerstno darilo, to je, čas njegoviga življenja. Koliko ravno ta sod meri, ne vem ne jez, ne drugi, samo to vsak ve, de je Bog terdo zapovedal, kolikor mogoče vareno z njim ravnati, in de bo za vsako kapljico, vsak kanček tega vina ojstro odgovor tirjal. Ako boš s tem sodam vareno ravnal, ti je v nebesih sod nar sladkejšiga vina, nekiga veselja, pripravljeno, iz kteriga boš vedno pil, in nikoli ti ga ne bo zmanjkalo, nikoli se ga piti ne boš naveličal: ako pa ne boš po njegovi zapovedi ravnal, boš tam grenko in kalno vodo solz piti mogel, ktera te pa ne bo hladila, ampak pekla, ne bo žeje ngasila, ampak pomnožila; in kesal se boš zavolj zgubljeniga časa, ki si ga nevedno zapravil, vekomej. —

Ta prilika bodi vsim, posebno pa brezskerbnim lenuham in postopačem v vednim spominu, de se vendar spametvajo, in zabijejo čep v sod življenja, dokler se dragi čas ne iztere, ker to vince za vsaciga le enkrat rase, in kdor ga takrat nespametno potratil, de sam čep iz soda potegne, ga nikdar več ne more zadobiti! —

Ko se modri po mestu sprehaja, zapazi na

eni hiši neko podobsino, prav za prav mazarijo, ker so barve tako ostudno nametane bile, de ni mogel razodeti, čiga bi ta podoba bila. Modri pregleduje to mazarijo, in se čudi, de imajo mestnjani tako malo duha za pravo lepoto, kar pristopi k njemu mestnjan, kateri je tudi že dolgo časa podobsino z nar večim dopadajenjem pregledoval, ter modriga popraša, kako mu kej dopade? „Jez ne vem, odgovori modri, „kako se mora taka podobsina izpostaviti, ko vender ne iskricice umetnosti ali prave lepote na njej najti ni?“ — „To je čudno, verjemite mi, vsi mestnjani so tako rekoč zaljubljeni v to podobsino; res de ni ravno z umetnostjo narisana, vender pa vsim mestnjanam čez vse dopade, je obrazarja, kteriga vsi visoko častijo, ki ne gleda na to, kar lepoznanstvo in umetnost pravite, ampak le na to, kar njegovim somestnjanam dopade. On svojo podobsino tako narisa, kakor misli, de bo nar bolj dopala, desiravno je nasprotno pravilam umetnosti.“ — Človek pomisli, ktera podobsina je tukej omenjena, in kdo je tisti podobar? Jez menim, de tega ni treba ravno razlagati, ker že vsakteri iz katekizma vé, de je človeška duša podoba božja, desiravno se ne popolnoma; de jo pa človek sam, kakor obrazar, z lepimi barvami pobožnosti, čednosti in svetiga življenja Bogu zmirej bolj enako storiti mora; bodite popolnoma, kakor je vaš oče popolnoma v nebesih.“ (Mat. 5, 48.) Pa Bogu se usmili! kakšne ostudne mazarije nanasa človek na to podobsino, tako, de bi res vse drugo lozej pomeniti zamogla, kakor podobo božjo!

Kako so tukej brez vse umetnosti barve čednosti in hudobije, barve ponižnosti in napuha, barve pobožniga in razujzdaniga življenja vkup znesene! Torej postane ta podobsina tudi taka mazarija, ker človek, ki podobo izdeluje, ne posluša, kaj mu pravila božjih zapoved, pamet, vest pripovedujejo: ne pomisli, kaksne barve bi mogel v podobsino pripraviti, de bi svojo dušo Bogu enako naredil; ampak hvale zeljen skerbi le ljudem dopasti, nanasa le take barve v svojo podobsino, ktere zaslepljenimu svetu, ki nima nobeniga okusa prave dušne lepote, dopadejo. Dosti jih je, ki tako svoj plaž po sapi obracajo, in če vidijo, de svetu dopade pobožni, pridejo z velikimi molitvenimi bukvami v hišo božjo; so pa v društvu, kjer se od vere in Boga nevredno in zaničljivo govori, tudi niso zadnji pri tem pregresnim preklivanjji: če vidijo, de pošteni ljudje na njih zadržanje pazijo, se ti hinavci pobožne, pametne, celo svete delajo, nasproti pa pri razujzdanih, pri kterih pobožnost in sramožljivost nie ne veljate, z njim v en rog trobijo! Ali ni to mazarija, svojo dušo s tako ostudnimi barvami namazati? —

Ljubi bravec! jez ne vem, kakšna je tvoja podobsina; tode prosim te, poglej jo ti, pa ne skoz očala samosvojne ljubezni, tudi ne skoz očala, skoz ktere je zaslepljeni svet gledati navajen, temuč posveti si z lučjo svete vere! Zbrisi skerbno vsako čertico, vsako pikico, ktera ni po pravilih pameti in božjih zapoved narejena, ne gledaj sveta, ker on nima okusa prave lepote! Če si jo pa bil že nekoliko po dopadajenju sveta narisal, zbrisi vse delo in začni z noviga podobo risati z barvami, ktere se s sveto vero zedinijo; vnanesi modro ponižnosti, belo čistosti, černo vere, zeleno terdniga zaupanja, rudečo prave ljubezni do Boga in bližnjiga, in zlato dobrih del; te barve si prizadevaj potem na svoji

podobsini, ne kakor svetu dopade, ampak kakor pamet in pravila prave pobožnosti uče, vrediti, in podoba tvoje duše bo gotovo Bogu zmirej bolj in bolj enaka, in tudi toliko bolj dopadljiva. —

Poslušajmo, modriga kaj nam se od bedakov tega mesta poroči: Bil je mesar, ki se je malo v perst vrezal, in ker se mu ni vredno zdelo zavolj tega zdravila jemati, si perst čisto odseka, in se še le potlej odpravi k vraču po zdravila za svojo rano. — O neumnost! taciga bedaka si vender ne morem misliti, bo morebiti kdo rekel; ali spomnim se več ljudi, kteri so temu za vse enaki. Tisti niso hotli ranice, ktero so svoji duši z majhnimi grehi zavdali, zaceliti dati, in so se še le potem k zdravniku podali mazila za svojo dušo prosit, kadar so se že z nar večimi grehi in hudobijami smertno ranili. Povej mi prijatel! kdo je bolj neumen, ali mesar, ki si je zavolj majhine rane perst odsekal, de je mogel k zdravniku iti —, ali pa so tisti kristjani, ki svojo dušo večkrat smertno ranijo, preden je za potrebno spoznajo k spovedniku mazila za svoje dušne rane iskat? Perstov ima vsak človek deset, dušo eno samo, kdo je bolj nespameten? —

Tu imate tedej pripoved od mesta norost, kakor jo je modri zročil. Morebiti bi tudi radi vedili, kje tisto mesto stoji, pa tega vam ne morem povedati, ker modri ni nič tega poročil. Ozrite se pa malo okoli sebe, in kdo ve, ako ni blizo vas? Kdo vé, ako ni ravno kraj, kjer vi prebivate, omenjeno mesto? Če je, vas prosim, de nobenimu svojih sosedov ktero teh del ne pripisujete, temuč vsakteri naj čez svoje dela pomisli, in če kaj taciga pri sebi najde, naj si na vso moč prizadeva, glavo in serce berž ko berž v pravi red spraviti.

Umek.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Pariza. „Journal des Debats“ naznani Mazzinitove misli od Evropejskiga stanu. Mazzini v tem spisu pravi, de je prekučovavni duh v vsih deželah velik pospeh dobil, in tudi perpomočke perporoči, po kterih se ima prekucija še bolj vkoreniniti.

Na zadnje tudi od Avstrije govori ter pravi: „Avstrija se mora pokončati. Tukej se sicer prekučovavni duh ne bo lahko vgnjezdil, ker se tu oblastništvo (Auctoritact) še preveč spoštuje. Tedej se mora sovrastvo različnih narodovnost vncemati in v naš prid obračati.“

— Več imenitnih poglavarjev na Markezaskih otokih se je v katoliško cerkev podalo.

Iz Madrida. Pervi člen pogodbe, ki jo je Špansko s papežem sklenilo, se tako glasi: „Katoliška vera ktera bo tudi v prihodnje po isklenjenji sleherniga družiga bogočastja edina vera španskiga ljudstva, se bo vekoma v državah Njih katoliškiga veličanstva z vsimi pravicami in predpravicami ohranila, ki jih ima po božjih postavah in cerkvenih pravicah uživati.“

Amerika. 22. aprila je umerl v mestu s. Jurja, nadškof Baltimorski Eccleston. Njegovo truplo so prepeljali v Baltimore skoz Washington, kjer je predsednik zedinjenih deržav s svojimi ministri in unanjimi poslanci voz spremlil, na kterim so ga peljali. Rojen je bil l. 1801 v Šmarji (Maryland) in je l. 1834 na nadškofski sedež bil povzdignjen.